

malalt hom li dona 10 ptes. diàries i que tots arriben als 90 dies de malaltia, i tot això és molt suposar. Doncs bé, això representa una suma total de 54.000 pesetes de subsidis anuals, les quals, repartides entre els 1.000 associats existents els corresponen 54 pesetes per any a cadascun. És clar això? Hi ha alguna cosa més barata?

Encara hi cap més, molt més. Fixem-nos en el problema de l'habitatge.

Una Mútua, amb la seva capacitat i solvència, pot organitzar l'edificació de cases barates per als seus associats ja que obté la garantia del complet pagament de la mateixa amb el socors que es té a la defunció de cada associat, suposant que aquest mori abans dels anys que es fixin per amortitzar la casa. I si és soci invàlid, les 150 ptes. que hom deu dar-li cada mes, li garanteixen el servei d'interessos i amortització de la finca. La Mútua pot edificar emprant les quotes de garantia dels seus associats i àdhuc recorrent a préstecs amortitzables a llarg termini que facilitarien l'Estat, la Diputació, el Municipi o el Banc Hipotecari, per ministeri de llei, amb un migrat interès. És dir allò que practiquen grans empreses amb esperit de lucre pot fàcilment fer-ho una Mútua o Cooperativa en benefici exclusiu dels seus propis associats.

És dir, amb el mutualisme s'arriba a practicar una veritable obra social, obra d'Estat, de govern veritable pels seus propis individus. Heu's aquí França, on les Mutualitats són considerades els primers organismes socials i on cada diputat en la seva lluita electoral porta ben definit son programa mutualista. Sense anar més lluny, a Barcelona fa set setmanes es celebrà un Congrés d'Assegurances, en el qual prengué part el conferenciant, per tractar de futures lleis previsoras obligatòries per a malaltia, invalidesa i maternitat, conseqüència de la reunió de Nacions a Nova York, on es comprometeren cada un dels delegats a portar al seu país un règim social de previsions.

Com a corolari suposa el següent exemple:

A un agricultor, industrial o comerciant, privat de gran capital i per tant desenrotllant-se a base de crèdit conquistat amb la seva laboriositat i honradesa, li ve el cas desgraciat de la mort—que a tothom arriba tard

o d'hora, i indefectiblement se'n ressent el crèdit, obligant a la pobra vídua o fills a liquidar de pressa i malament tot allò que era precisament la base de llur existència. Suposant que l'espòs o pare com a bon previsor tingué l'encert de concertar un socors per a aquest cas, el dit socors cau com una benedició del cel sobre la família i li permet d'enfrontar-se a totes les contingències que porta el dolorós cas, ultra donar la sensació de resistència en el negoci, i és clar que així juga novament aquell crèdit que trontollava i allò que hom liquidava malament i de pressa, és liquidat al seu temps i per son degut valor.

Es poden aplicar idèntics beneficis i avantatges al gran agricultor o negociant que té invertit el seu capital en diversos béns, els quals, el liquidar-los o reduir-los a destemps li produeix una merma de llur valor.

Si es diu tot això per al que treballa amb poc o molt capital, què no podria dir-se de l'empleat o dependent o obrer o professional que viu justament del seu sou o jornal sens haver pogut deixar un capital? Com queda la casa que en faltaria-hi la persona estimada i hi falta també l'erari que la mateixa aportava? És aquest un cas com portat de la mà per llargs comentaris polític-socials, que no és del cas desenrotllar avuf.

Posats en aquest pla és pecat capital negar l'obligació que tot individu té de preveure el cas.

Un qualsevulla que en el mutualisme, forma més econòmica i més humana de previssió, s'hagi cobert dels riscos de malaltia, invalidesa, vellesa, atur forçós, i, a més a més, si hom vol, ha resolt el problema de l'habitatge amb cases barates, ja no té tants malsde-cap i ademés la tranquil·litat d'haver solucionat aquests problemes de la vida li proporciona una força molt superior a la dels altres que es tradueix en actiuitats de més rendiment, la qual cosa vol dir que es troba en situació, sens haver-ne esment, de guanyar més que els altres.

Si cada u fes igual, la Pàtria seria gran, ja que es nodriria de raça forta, constituïda per homes rics, per tal que foren previsors.

En acabar el conferenciant tan formosa peroració, fou molt aplaudit i felicitat.

SECCIÓ OFICIAL

Extracte de les sessions

N.º 119.—9 Novembre 1922

A les deu i trenta del dia 9 de Novembre de 1922 es reuneix la Junta Directiva del Sindicat de Metges de Catalunya amb assistència dels doctors anotats al marge (Puig i Sais, Proubasta, Moll, Sicart, Girona, Mestre Puig i Busquet), presidint el company

Puig i Sais i actuant de secretari el company Busquet.

Oberta la sessió es llegeix i s'aprova l'acta anterior.

Es dona compte de les següents comunicacions:

Una de la Secció Comarcal de Berga donant el seu criteri contrari al projecte de reorganització Comarcal insertat en el BUTLLETÍ del mes d'Agost darrer. S'acordà contestar que no hi ha res de dit projecte, car sols es tractava d'un article exposant el seu criteri particular.